

Tylko Mojry wiedziały

Stawiam pierwszy krok na ścieżce już przedeptanej.

Nieświadoma nieobecną myślą,
prędkimi ruchami dłoni poleruję starą zbroję,
choć ta, przedziurawiona tysiące razy,
odsłoniłaby wszystkie blizny.
Założona z powrotem naraziłaby kruchość
na ponowne ranienie.

Nie chcę już myśleć o tych, z którymi krzyżowałam miecze -
ci dawno odpłynęli swoimi rzekami.
Lecz groty strzał na zawsze pozostaną w lichym miejscu,
w które zmyślnie posłała je ich pycha.

Składam w głowie wspomnienia,
kiedy na polu walki opatrywałeś moje rany.
Staliśmy ramię w ramię, a nasze włócznie
lśniły w blasku marzeń o wygranych bitwach.
Złożyłeś obietnicę, gdzieś na wybrzeżu,
gdzie słyszały nas tylko Mojry.

Nawet nie pamiętam chwili,
gdy twój okręt odbił od brzegu.
Na otwartej wodzie o kadłub
roztrzaskiwały się szklane fale.
W końcu dotarłeś na wymarzoną wyspę,
na której między klejnotami
tak łatwo zapomnieć o znaczeniu słowa.

Teraz czuję, jak moje dłonie usychają na żelazie.
Czuję, że zamieniam się w kamień
pokryty tęsknym pyłem.
Jestem jedną z wielu skał leżących na ścieżce,
powstałej z koryta po wyschniętej rzece łez.

Katherine Keating, senior

Z progę

Podczas jesiennej nocy burzowego zawirowania stanęłam w progę.
Obserwowałam, jak wichur mierzwi czuprynę pobliskiej brzozy.
Gdy liście wirując beztrąsko odlatywały na własne ścieżki,
ta stała niewzruszona, zapuściwszy korzenie głęboko w stałym gruncie.

Drewniana framuga zacieśniała się coraz bardziej
z każdą nieruchomą myślą o powrocie,
ale już za późno.
Zabrałam pustą walizkę i wyszłam,
z hukiem zatrzaskując za sobą drzwi.

Zbierając do niej nasiona,
szukam miejsca przy miękkim mchu,
gdzie będę mogła się ukorzeńić.
Bo nadeszła pora rozwinąć pąki,
by w odpowiednim czasie zrzucić złote liście.

Katherine Keating, senior

Obraz swojej młodości

Gdy malujesz swoją młodość,
nie zapomnij pozostawić miejsca na podpis
nim oprawią obraz w ramę
z taniego plastiku imitującego złoto,
która swą patetyczną tandetą
cynicznie przyćmi prawdziwą wartość dzieła.

Odnajdując sens w bezsensie
wolej woleć, a nie musieć.
Z kolejną czystą kartką przed sobą
i zabrudzonymi od tuszu palcami.

Chcesz dłonią dotknąć słońca,
lecz twoja stopa tkwi w szczelinie.
Burzysz się i podburzasz,
ale nie umiesz cisnąć gromem.
Prześlizgując się między racjami,
wpadasz w poślizg na własnych wartościach.

Tak łatwo wyzbyć się indywidualności
podążając za tłumem,
który zapomniał o śmiertelności.

Kiedyś ktoś większy zgasi twoje jestem,
przydeptując niedopałek ja,
a na spalonej ziemi nie wykiełkują setki
już dawno pogrzebanych idei.

Nie odwracaj wzroku, widząc złamane kruchości.
Nie wycofuj się, czując ogień na skórze.
Nie zatykaj uszu, słysząc lament owinięty w szyderstwa.
To twój świat.

Działanie wzniesie góry i rozstąpi morza.
Wykonując atlasową pracę,
pilnuj każdej gwiazdy na nieboskłonie.
Utwórz z nich konstelacje oświetlające drogę,
by nie potknąć się na wyboistej ścieżce,
niosąc na barkach obraz swojej młodości.

Katherine Keating, senior